ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Ο τραγικός θάνατος του Χρήστου Ανεστιάδη, εργαζόμενου στη Χαλυβουργία Θεσσαλίας του Μάνεση στο εργοστάσιο της Β΄ ΒΙΠΕ Βόλου, είναι έγκλημα, δεν είναι ατύχημα. Δε φταίει η «κακιά στιγμή». Ένοχη είναι η εργοδοσία που στο βωμό του κέρδους μετατρέπει τα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς σε κάτεργα μέσα στα οποία δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί μισθωτοί σκλάβοι. Που με την αμέριστη βοήθεια των κυβερνήσεων και της ΕΕ μετέτρεψαν τα εργατικά δικαιώματα σε κουρελόχαρτο και τον τόπο αυτό σε μια τεράστια Ειδική Οικονομική Ζώνη. Αυτοί είναι οι «επιτυχημένοι» επιχειρηματίες που καθαγιάζουν όπου σταθούν και όπου βρεθούν οι πολιτικοί εκφραστές του συστήματος, που η επιτυχία τους μετριέται στην κλεψύδρα της ζωής με τόνους από ιδρώτα και αίμα. Αυτοί είναι η οικονομική ολιγαρχία που πίσω από κουστουμαρισμένους «καθώς πρέπει» κυρίους κρύβονται η σύγχρονη τυραννία και η άκρη του νήματος της κοινωνικής καταστροφής.

Όχι, δεν είναι η πρώτη φορά που τα χέρια του Μάνεση βουτιούνται στο αίμα εργαζόμενων. Τα εργατικά ατυχήματα στο νέο μεσαίωνα τείνουν να γίνουν ρουτίνα στην πορεία «ανάκαμψης» της οικονομίας. Είναι ένα έγκλημα κατ΄ εξακολούθηση που αρχίζει από τις απολύσεις και τον τρόπο που αντιμετώπισε των πολύμηνο ηρωικό αγώνα των εργαζόμενων στη Χαλυβουργία του Ασπροπύργου. Είναι μια δολοφονία που γίνεται μέρα με τη μέρα όταν στέλνει στην κοινωνική εξαθλίωση τους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου. Ακριβώς εκεί δημιουργείται και το πλαίσιο για να χαθούν ανθρώπινες ζωές.

Σε αυτές τις συνθήκες η σιωπή και οι «χαμηλοί τόνοι» είναι συνενοχή. Και η αλήθεια είναι πως ο Μάνεσης βρήκε πολλούς «πρόθυμους» εντός και εκτός της Χαλυβουργίας αυτά τα χρόνια, πολλές φορές «ντυμένους» και με τη φανέλα του συνδικαλιστή. Ήταν όλοι εκείνοι οι κύκλοι (από τις δημοτικές αρχές μέχρι την πλειοψηφία του Εργατικού Κέντρου) που δικαιολογούσαν την εργοδοτική ασυδοσία με την πρόφαση του «ακριβού βιομηχανικού ρεύματος». Ήταν εκείνοι που προσπάθησαν να πείσουν τους εργαζόμενους της Χαλυβουργίας, πως αν «κάτσουν στα αυγά τους» αν δεν ακούσουν τα κελεύσματα των συναδέλφων τους από τον Ασπρόπυργο στην τότε μεγάλη απεργία του 2012, αν δεχτούν από μόνοι τους τις μειώσεις των μισθών τους, τότε θα διασφαλίσουν τις θέσεις τους. Τελικά όμως η γραμμή του συμβιβασμού γέμισε τα εργοστάσια του Βόλου, με απολυμένους, σακατεμένους και νεκρούς.

Ως Λέσχη εργαζομένων και νεολαίας, εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας στην οικογένεια του Χρήστου Ανεστιάδη. Παλεύουμε και απαιτούμε να λογοδοτήσουν οι αυτουργοί του

εγκλήματος. Για να σπάσει η δολοφονική εργοδοτική δεσποτεία απαιτείται τώρα ένα ταξικά αναγεννημένο εργατικό κίνημα που με τον πολιτικό του αγώνα και σπάζοντας τα θεσμικά όρια, θα επιβάλει νέες συμβάσεις εργασίας σε ρήξη με τα συμφέροντα και τα κέρδη της εργοδοσίας. Που θα κατορθώσει εν τέλει να βάλει τους παραγωγούς του πλούτου, την εργαζόμενη πλειοψηφία, στη θέση που τους ανήκει. Στο τιμόνι της παραγωγής και συνολικά των κοινωνικών εξελίξεων.

Λέσχη εργαζομένων και νεολαίας Βόλου